

עֲזָרֵי מַעַם הַשָּׁמַיִם עוֹשֵׂה שָׁמַיִם וָאָרֶץ

סֵפֶר הַזֵּהָר

שִׁחְבֵר הַתְּנַא הָאֱלֹקִי רַבֵּן שְׁמַעוֹן בֶּר יוֹחָאִי זִיעֵ"א
וּבּוֹ: "סֵפֶר הַזֵּהָר", "זֵהָר חֲדָשׁ", "תְּקוּנֵי הַזֵּהָר"

מְנַקֵּד

פְּרָשִׁת וַיִּקְרָא

מְבַאֵר בְּלִשׁוֹן הַקֶּזֶזׁשׁ עִם פְּרוּשׁ מִל וְנַחֲמָד לְמַעַן יִרְוֶץ הַלּוֹמֵד בּוֹ

מְחוּלַק ל- תַתַק"ס (960) קוֹנְטֵרְסִים
ל"ב כְּרָכִים שֶׁל ל' חֲלָקִים

כֶּרֶךְ ט"ז - חֲלָק ד'

קוֹנְטֵרְס 454

מוֹפָץ לֵאל מִטְרוֹת רוּח כֹּלל - לְקִירוֹב הַגְּאוּלָּה בְּרַחֲמִים

בְּסִפְרָא דָּא יִפְקוּן בֵּיה מִן גְּלוּתָא בְּרַחֲמֵי

יַחַד שְׁבִטֵי יִשְׂרָאֵל לְסִיּוּם כֹּל סֵפֶר הַזֵּהָר בְּדָקוֹת סְפוּרוֹת
"קוֹדֶשׁא בְּרִין הוּא אֹרִייתָא וּיִשְׂרָאֵל חַד הוּא"

יֹצֵא לְאוֹר עַל יְדֵי "מִפְעֵל הַזֵּהָר הָעוֹלָמִי"

אֲדָר א' תִּשְׁעֵ"א לַפ"ק - בַּעִיָּה"ק בֵּית שְׁמֹשׁ תּוֹכֵב"א

השנה דף י"ז ע"א אפיקורוס - מבזה תלמידי חכמים. וכן במסכת סנהדרין (דף ז"ט ע"ב): אפיקורוס: רבי ורבי חנינא אמרי תרוניהו "זה המבזה תלמיד חכם", וכן איתא במסכת שבת (דף ק"ט ע"ב): אמר רב יהודה אמר רב כל המבזה תלמידי חכמים אין לו רפואה למכתו, אמר רב יהודה אמר רב מאי דכתיב אל תגעו במשיחי ולנביאי אל תרעו אל תגעו במשיחי אלו תינוקות של בית רבן ולנביאי אל תרעו אלו תלמידי חכמים, עכ"ל.

ואף שיש לו דעה אחרת בעניני השקפה, הרי מאז שחלקו שמאי והלל, עד היום יש מחלוקת בין גדולי הדור, ומכריעים לפי גדולי הרבנים שמקבלים על הצבור, וכמו דאיתא במסכת יבמות דאף שיש מחלוקת בהלכה קימו "האמת והשלום אהבו" וחס ושלום לא בזו אהד את חברו בשביל שיש לו דעה אחרת ויש להאריך בזה ואין כאן מקומו להאריך.

ונחזור לפרשת הכשרות כי גם כשצעק הרב מלאכי היה קולו כקול קורא במדבר אמעריקא, וכבר היה הרב על דרכו חזרה לארץ ישראל עם הסוד הגדול והנורא שמטמטמים את ישראל בטמאות חמורות^א ומה יעשה אם

(א) וכמה נוראים דברי הוזהר: א. כל מה שסובל האדם בעולם הזה הוא מפני שלא נזהר במאכלות אסורות (זהר הקדוש ח"ג דף מ"ב). ב. יוצא מרשות הקדשה ונכנס לרשות הסטרא אחרא (זהר הקדוש ח"ג דף מ"ב). ג. אוי להם ואוי לנפשם כי לא יתדבקו בצרור החיים כלל ודנין אותו לאחר מיתו באדם מגעל, כי הקדוש ברוך הוא גועלו בעולם הזה ובעולם הבא (זהר הקדוש ח"ג דף מ"א). ד. מדבק נפשו בסטרא אחרא וגועל נפשו ורחו, ורחם הטמאה שורה עליו (זהר הקדוש ח"ג דף מ"ב). ה. נעשה פני חיה רעה (זהר הקדוש ח"ב דף קכ"ה). ו. כל מה שסובל האדם בעולם הזה הוא מפני שלא נזהר במאכלות אסורות (זהר הקדוש ח"ג דף מ"ב). ז. יוצא מרשות הקדשה ונכנס לרשות הסטרא אחרא (זהר הקדוש ח"ג דף מ"ב). ח. אוי להם ואוי לנפשם כי לא יתדבקו בצרור החיים כלל ודנין אותו לאחר מיתו באדם מגעל, כי הקדוש ברוך הוא גועלו בעולם הזה ובעולם הבא (זהר הקדוש ח"ג דף מ"א). ט. מדבק נפשו בסטרא אחרא וגועל נפשו ורחו, ורחם הטמאה שורה עליו (זהר הקדוש ח"ג דף מ"ב). י. נעשה פני חיה רעה (זהר הקדוש ח"ב דף קכ"ה).

העיון של מאכלות אסורות מעבב בנזן בית קדשנו כמו שכתוב בספר האביב מהנוגע לדעת בדרונו וז'ל: ר' נתן אדלר ותלמידו ר' משה סופר מפרעשבורג מקבלים בגסות, ר' נתן אדלר רצה לפסל השוחטים דפרנקפורט דמיין, ולהכניע חותם הסטרא אחרא ששורה על שוחטים פסולים בסוד על חרף התורה וגו' ואלמלא השיג כל רצונו בא משיח, אף הסים העמיד עליו רודפים קצבים והצרף לברח ותלמידו החת"ס רץ אחריו ' פרסאות. וזה היה סוד ירדת הבעל שם טוב הקדוש לעלמא הדין ורמו על זה ב'זע"ם" תצעד ארץ, ראשי תבות וביקה עירובין מקואותו.

הקדמה לזוהר תתק"ס חלקים - מבצע "יחד כל ישראל"

ישראל הקדושים והטהורים ה'מה כלולים כל ששים רבוא נשמות בתוך ספר הזוה"ק, בדפנת רבינו הקדוש הרמח"ל זי"ע באגרותיו. ולכן כל אחד יטמין עצמו בספר הזוהר הק' במיוחד בדורנו דרא בתראה ודור אחרון. ובזהר (זהר חלק ג' דף קנ"ג: ברעיא מהימנא כתב דהוא "תיבת נח" שמציל מפני המבול הנורא. ולזה תקן הרמח"ל זי"ע דיקבצו את כל ישראל ללמוד זוה"ק ובזה יתבטלו כל הגזרות – ויצמחו הישועות בצמיחת קרן דוד במהרה. (ועין בספר זכותא דרשב"י).

כתב בשדי חמד (מערכת מ' סוף בלל קצ"ח) וז"ל: מצוה שעושים אותה הרבה בני אדם בשתפנות, כל אחד נוטל שכר פאילו עשאה פולה לבדו, ומטעם זה נוהגים כל בית ישראל לעשות חבורת ש"ס ומחלקים הש"ס בין כמה בני אדם, שכל אחד לוקח מסכת אחת, ועושים סיום פעם אחת בשנה, וכן חבורות שחלקו ביניהם ללמוד סדר משניות, ושורת הדין נותנת שיטול כל אחד ואחד שכר פאילו למד הש"ס פולו, עכ"ל. – שמחת סיום ספר הזהר: הרבי רבי ברוך נכד הבעל שם טוב זיע"א, נהג בכל שנה ושנה ביום ל"ג בעומר לעשות סיום ספרי הזהר הקדוש, ואחר הסיום לקח הספר הזהר בידי קדשו ורקד כמה שעות, ואחרי רקודין דקדשה משמחת היום ומשמחת התורה נשק בפי קדשו את ספר הזהר ואמר בזה הלשון, "איך קען דיה, און דו קענסט מיר" [פירוש: אני מפיר אותך, ואתה מפיר אותי]. (טעמי המנהגים).

קריאת גדולי ירושלים בשנת תרפ"א: מעלת למוד הזהר הקדוש אשר הוא מבטל כל מיני פרעניות וגזרות קשות ורעות ומותנא וחרבא ובזה מעלמא... לשקד על למוד הזהר לגמר בארץ ובחוצה לארץ אלף סיומים... וברור כי גם אנשי חוץ לארץ יעלה הלמוד שלהם עם אנשי עיר הקדש במסלת בית קדש הקדשים בסוד כל ישראל ערבים זה בזה, ונכנס לשנה חדשה שנת גאלה וישועה ברחמים על עמו ישראל ועל כל העולם כלו... סיום זהר לעלוי מזל עם ישראל ולבטל כל הצרים אותם עליונים ותחתונים, ויפר עצת אויבינו ויקלקל מחשבותם ולא תעשינה ידיהם תושינה, וישראל ישכן לבטח ונראה בנחמת ציון, ובמהרה יתקיים "וקראתם דרור בארץ אכ"ר".

הלומדים בחבורה – כל אחד כמה דקות ומשתתפים ומתאחדים ברצונם, עולה להם לפולם שלמדו כל הזוה"ק, וכך נוכל בשבע דקות לעשות סיומי זוהר לאלפים, ויתקיים בנו דברי הנביא ישעיה (פרק ס' כ"ב) "הקטן יהיה לאלף" שאפילו בדורנו הנמוך – יוכל להחשב לשר האלף, ששים כל הזוה"ק, ובפלא יועץ (ערך רבים) כתב: וכמה מעלות טובות לתורה דרבים ותפלה דרבים וכל מצוה הנעשית ברבים, הנה כי פן ראוי לכל אדם להתחבר עם יראי ה' וחושבי שמו ולקיים מאמר דוד המלך ע"ה (תהילים קי"ט ס"ג) "חבר אני לכל אשר יראוך". עכ"ל.

על סיום "כל ספר הזהר" בגירסא מצינו מנהג ישראל לעשות אז סעדת מצוה ולפטר בכורים מתענית בערב פסח. (ספר דרך ארץ מנהגי יהודי ארם צובה חלק א' עמוד כ"ז). (ועין בשו"ת פרחי פהונה חלק אר"ח סי' ג"ג)... וממילא כל שכן בלמוד הזוהר

עלינו לשמוח בסיום למודו, שזכות לימוד הזוהר הוא הדבר היחיד להוציאנו מעבדות לחרות כנזכר בזוהר הקדוש, ועוד שהזוהר מלא על גדותיו ממשניות, ובכלל מסכתות נחשב, וזה הוא בכלל סעודת מצוה, עת"ד.

ובספר תולדות קול יהודה (אות ל"ג) איתא עובדא: דפעם אחת ביומי דאב קודם הצום עשה סעודת סיום ואכלו בשר, ושאלו אותו על מה עשה סיום, והשיב כי סים את הספר הקדוש עשרה מאמרות להרמ"ע מפאנו ז"ל, וכן במנהגיו (שם אות קכ"ט), פעם אחת במוצאי תשעה באב אכל בשר, ואמר שיש לו סיום על ספר פרי עץ חיים (להאר"י הקדוש), ע"כ. ובספר סוד ה' מבאר: ועל פי דברי הפסא מלך והבן איש חי ועודו – מעלת הלמוד בזוה"ק, שהלמוד ממש נתהפך לאיש חדש וטהור, ומתמלא שמחה בכל רגע בלומדו, ובוודאי בסיים כל חלק, כמו ספר התיקונים, זהר על התורה, וזוהר חדש, עלינו לשמוח ולעשות סעודה גדולה על כל חלקי הזוהר ובוודאי על האדרא הקדושה שבלמוד האדרא הקדושה זוכה שהרשב"י בכבודו ובעצמו בא מעטר כמלך ויושב ומקשיב בקולו בשלומד האדרא.

כתב המקבל הקדוש רבי אברהם אזולאי זי"ע א זקנו של החיד"א בשם המקבל הרב אברהם גלאנטי זי"ע, בספרו "אור החמה" על ה"אדרא דמשפנא" (שבפרשת משפטים דף קכ"ג ע"ב), וזה לשון קדשו: אפילו עוד היום אחר שנפטר רשב"י מבינינו, כל זמן שאנו עוסקים בדברי האדרא, "אתער" בא רבי שמעון מעטר כמלך בעטרותיו בראש, ויושב בגון, עכ"ל. האם יש שמחה גדולה מזו, על פן ראוי לעשות סעודת מצוה. ובוודאי כאשר יבקש ויתפלל בזכות הרשב"י תתקבל תפלתו ותעשה בקשתו, ומבאר בכתבי האר"י (שער הפסוקים, שיר השירים): "היושבת בגנים חברים מקשיבים לקולך השמיעני": ראשי תבות ח' בירים מ' קשיבים ל' קולך ה' שמיעני, הוא חמלה, כמו שדרשו בזוהר בפרשת שמות (דף י"ב ע"ב), על פסוק והנה נער בוכה ותחמל עליו וגו', והבן זה, עכ"ל. ובזהר שם בארו שהשכינה חומלת כאשר חוזרים בתשובה, שקודם קטרגה מדת הדין על בטול תורה, וכאשר חוזרים בתשובה ומתקנים, מיד חומלת השכינה הקדושה, ונשמעת התפילה ועל דרך דברי האר"י כאשר משתף עצמו עם הציבור בלמודו, אז מעורר את השכינה הקדושה לחמל עליו ולשמע תפלתו ולעשות בקשתו לטובה. ובאור החיים הקדוש כתב דגואל הראשון הוא גואל האחרון כמו שאמרו בזוה"ק מ'ה ש'היה היא – ראשי תבות משה – שיהיה, שהוא הגואל האחרון. (אפשר לרמוז דהרשב"י נשמת משה ובזכותו נגאל), ואין משה רבינו ע"ה מוסר התורה רוצה לגאול עם של בטלנים, עת"ד האור החיים הקדוש זי"ע א. ובזוה"ק קראו למי שלא לומד סודות התורה ולכלל הפחות למוד בקריאה זוה"ק, עם הארץ, ובגללו מתעבב הגאולה רח"ל. על פן פלנו צריכים להתחזק ולהתאחד בלמוד הקדוש הזה. וברוך ה' שזכינו בדרךנו להתחבר כלל ישראל עם "מפעל הזוהר העולמי" העובד ללא לאות ללא מטרות רוח, ולקוח על שכמו משא ועול החובות למען הקים השכינה הקדושה ולשמח לאבינו שבשמים – על פן אחי! כל אחד יכלל בלמוד הנשגב הזה למען פדות השכינה הקדושה ולמען פדות נפשנו ופדות עמו ישראל בקרוב בימינו ברחמים, אכ"ר.

תפלה קדם למוד האוהר הקדוש

רבון העולמים ואדוני האדונים, אב הרחמים והסליחות. מודים אנחנו לפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, בקדשה ובהשתחויה, שקרבתנו לתורתך ולעבודתך עבודת הקדש, ונתת לנו חלק בסודות תורתך הקדושה. מה אנו, מה חיינו, אשר עשית עמנו חסד גדול כזה. על כן אנחנו מפילים תחנונינו לפניך, שתמחול, ותסלח, לכל חטאתינו ועוונותינו, ואל יהיו עוונותינו מבדילים בינינו לבייך. ובכן יהי רצון מלפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, שתכוננו לבבינו ליראתך ואהבתך, ותקשיב אזניך לדברינו אלה, ותפתח לבבינו הערל בסודות תורתך, ויהיה למודנו זה נחת רוח לפני כסא כבודך פריח גיחוח. ותאציל עלינו אור מקור נשמתנו בכל פחינתנו, ושיתנוצצו ניצוצות עבדיך הקדושים אשר על ידם גלית דבריך אלה בעולם. וזכותם, וזכות אבותם, וזכות תורתם, ותמימותם, וקדשם, יעמוד לנו לבל נפשל בדברים אלו. ובזכותם תאיר עינינו במה שאנו לומדים. כמאמר נעים זמירות ישראל "גל עיני ואביטה נפלאות מתורתך". יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יי צורי וגואלי. כי יי יתן חכמה מפיו דעת ותרונה: (קבלה מהאר"ל)

לשים יחוד קודשא בריה הוא ושכינתיה, בדחילו ורחימו, ורחימו ודחילו, ליחדא שם יוד כ"י בוא"ו כ"ן ביהודא שלים, על ידי ההוא טמיר ונעלם בשם כל ישראל לאקמא שכינתא מעפרא, ולעלוי שכינת עויגו אם הבנים שמחה. הריני מקשר עצמי בלימוד הקדוש הזה בנשמת כל התנאים והצדיקים הפתובים בזוהר הקדוש ובראשם התנא האלוני רבי שמעון בר יוחאי ורבי אלעזר בנו. ועל ידי זה תתקיים תפלת דוד המלך עליו השלום (תהלים סא, ד-ה) פי היית מחסה לי מגדל עז מפני אויב. אגורה באהלה עולמים אחסה בסתר כנפיה סלה. ואזפה שבלמודינו זה יהיו שפתותיהם דובבות בקבר, למען שמו באהבה לעשות נחת רוח ליוצרנו ולעשות רצון בוראנו. ובהדין ספרא ספר האוהר, יפקון ישראל מן גלותא ברחמי, יראה אל עבדיך פעלה והדרך על בניהם. ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו, ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו (תהלים צ, טז-יז). (סוד ה')

[תפלה לרפואות וישועות]

הריני מקבל עלי מצות עשה של ואהבת לרעה פמוה, והריני אוהב כל אחד מבני ישראל כנפשי ומאדי, והריני מזמין את פי ללמוד בספר הזהר הקדוש לזכות ... כב"פ (וכאן יפרט בקשות) [לרפואת...] [ישועת ...] [לבנים ...] השם ישלח דברו יחזקהו [וירפאהו ברפואת הנפש ורפואת הגוף ברמ"ח אבריו ושם"ה גידיו בתוך שאר חולי ישראל ויארץ ימיו ושנותיו בנעימים] [ויזשיעהו בדבר ישועה ורחמים ...] אמן סלה.

ובכדי להבין קצת ביתר באור, מי החריב את ביתנו אשר עדין לא נבנה בימינו, והשכינה בגלות עדין בעווננו ומדוע לא בא בן ישי גם תמול גם היום? ראה בספר "ברית משה משה" על הגדה של פסח בדרך האחרון ונדפס לפני ד' מאות שנה וזה לשון קדשו: ועכשו שאיתרע חוקתם ראינו למפרע שדבר זה החריב את ביתנו אשר עדין לא נבנה בימינו, והשכינה בגלות עדין בעווננו. וכאשר נמצא כמה קלקולים אשר אין להעלות על הספר כי קצר היריעה מלהשתרע, וכו'. ובפרט בשחיתות הכבשים מחמת צמרו קרוב הדבר לפשע ולקלקל ומחמת שיש להם לשחט הרבה אינו מדקדקים כל כך, וממיהרים לשחט, וקרוב לוודאי שמאכילין ובלות וטרפות כאשר נתברר... ומי שיהיה מותמה בדבר ולומר מה גבר בגוברין ומה יום מיומים ויקל בדבר הזה בודאי מנהג אבותיהם בידם ששוחטים את דבריהם לאמר מי יתן לנו לאכל בשר ואל תקרי וישטחו אלא וישטחו שנתחייבו שונאיהם של ישראל בליה על שבקשו לאכל בשר תאנה הינו בשר נחירה ואבותינו חטאו ואינם, ואנחנו אם נעשה כמעשיהם לא טובים להיות נלכדים בעונם חס ושלום, ואוי לנו מיום הדין ואוי לנו מיום התוכחה: ואין לנו פה לדבר, ומי יוכל להגיד ולספר מה שעבר עלינו עד כה שגרמו לנו השוחטים במה רעות, ולא ידעו ששחטו לעצמם בספיץ פגומה, כמו כן יהיה מיתתם בכלל וטרפה לכל הוא הקלפה רח"ל תשליף אותם, ומכרח להיות מגלגל בכלל וכו' עיי"ש באריכות גדול.

וידוע שעל ידי בשר פגול יצאו מן הדת לערף ג' וחצי מיליאן יהודים רח"ל, כמבאר בשו"ת דברי חיים" (יו"ד ח"א סימן ז') שאין עברה כמאכלות אסורות ששטמטם הלב הישראלי, ובעוונותינו הרבים ראינו על ידי זה יצאו מן הדת כמה קהלות בארץ לועז' שאכלו ונתפסמו בנבלות וטרפות על ידי השו"ב"ם הקלים, ונגברו עליהם דעות זרות עד שנאבדו מן הקהל (עיי"ש דבריו החוצבים להבות אש).

ובדגל מחנה אפרים" (פרשת עקב מכתב מהרמב"ם זצ"ל) ששבעים אלף איש פקרו בתחית המתים בגלל שאכלו ונתפסמו במאכלות אסורות עד שיצאו מהדת ובא עליהם מלך והרג את כלם רח"ל.

וידוע דהענש בחבוט הקבר על האוכל מאכלות אסורות: כתב בספר אור צדיקים (פרק י"ט), וזה לשון קדשו: ידע כי מי שלא היה מדקדק במאכלים בעולם הזה ולא היה נזהר להבחין בין אסור להתר, ואפלו אינו אסור מפרש בתורה אלא מחכמינו ז"ל. ענשו שלאחר מותו בא הממנה על חבור הקבר ומכה על בטנו בשרביטו של ברזל ואש, עד שפרסו נבקעת ויוצא פרשנדא, ואז מהפכין אותו על פניו ומביים אותו, ואומרים לו בלע מה שהוצאת, השם ישמרנו ויצילנו מדין הקשה הזה ומדכוותיה, ובפרט באסור בשר בחלב שהוא עון חמור, עד כאן לשונו.

וכבר אמרתי בדרשה מה שמעתי בשם הרה"ק האלקי רבי אהרן רקח מבעלז' זי"ע: כי כל כחו של הרשע הגרמני ימ"ש בא על ידי שאכלו מאכלות אסורות שהיו שוחטים קלים ומזה נולד עמלק הגרמני, והיה במדה כנגד מדה מפני שלא השחיתו הספינים כדבעי, השחיתו את החרב של הבעל דבר שהוא שר של עמלק ועל ידי זה היה כחו לשחט מיליוני יהודים רח"ל,

וכן הכשילו עשרות אלפי יהודים עשרות שנים בנבלות וטרפות - בעיר קראקא בשהיה הרב הקדוש בעל "מגלה עמקות" הגאון הקדוש המקבל רבי נתן נטע שפירא זצוק"ל אב בית דין קראקא - מארע מסעיר שהתרחש בתקופת הגאון הצדיק ר' נתן נטע שפירא זצ"ל בעל "מגלה עמקות" זצ"ל, והרב הקדוש בעל "מגלה עמקות" נתן תקון גדול להבעלי תשובה.

התורה, היו שומרים אותה. וכל אותם פסוקים שאמרה דבורה, הכל הם בסוד החכמה, עד אותה שעה ששבחה את עצמה, שנאמר עד שקמתי דבורה שקמתי אם בישראל, שהרי בארו שהסתלקה ממנה רוח הקדש. ומשום כך, עורי עורי דבורה עורי עורי דברי שיר.

וכך זה כשנמצאו הגברים בחטא, ואינם כדאים להשרות עליהם רוח הקדש ודאי.

ואם כל עדת ישראל ישגו וגו', כמו שבארנו בהוראה שטעו בה. אבל ואם כל עדת ישראל ישגו, ואם כל ישראל ישגו הנה צריך להיות! מה זה כל עדת ישראל? אלא אותם (כלם) שנמצאים בירושלים, שהרי משם יוצאת תורה לכל העם, ואם אותם שהיו שם טועים, אז כל ישראל טועים, ושינוי, שפיון ששם טועים, כל העם טועים, משום שכלם נמשכים אחריהם. ונעלם דבר מעיני הקהל - עיני הקהל אלו הסנהדרין, אלו הם שממנים על ישראל.

רעיא מהימנא

מצוה זו להביא קרבן על סנהדרין גדולה שטעו, תנאים ואמוראים שבעים סנהדרין גדולה היו, ומשה עליהם. ושבעים סנהדרין קטנה היו, ואהרן עליהם. ומשום כך אמרו בעלי המשנה, שמשנה היה שושבין המלך וזו תפארת, משם סנהדרין גדולה. אהרן שושבין הגבירה, וזו מלכות, ה"א קטנה קוראים לה, כמו (בראשית כט) אעבדך שבע שנים ברחל בתך הקטנה. ועל שמה נקראת סנהדרין קטנה.

ומשם היו יודעים סנהדרין מצד של המלכות הרשעה וכו',

וכל אינון קראי דאמרה דבורה, כלהו ברזא דחכמתא, עד היא שעתא דשבחת גרמה, שנאמר עד שקמתי דבורה שקמתי אם בישראל, דהא אוקמוה דאסתלק מנה רוח נבואה, ובגין כך (שופטים ה) עורי עורי דבורה עורי עורי דברי שיר.

וכך דא, פד אשתכחו גוברין בחטאה, ולאו אינון פדאין למשרי עלייהו רוח קדשא ודאי. (דף כ"ט ע"א)

ואם כל עדת ישראל ישגו וגו', כמה דאוקימנא בהוראה דטעו בה. אבל ואם כל עדת ישראל ישגו, מיבעי ליה, מאי כל עדת ישראל. אלא אינון (בולגו) דאשתפחן בירושלם, דהא מתמן נפקא אורייתא לכל עמא, ואי אינון דהוו תמן טעאן, כל ישראל טעאן, ותנינן דכיון דתמן טעאן, כל עמא טעאן, בגין דכלהו משכי אבתרייהו. ונעלם דבר מעיני הקהל, עיני הקהל אליו סנהדרין, אליו אינון דממנן על ישראל.

רעיא מהימנא

פקודא דא להביא קרבן על סנהדרין גדולה שטעו, תנאין ואמוראין ע' סנהדרין גדולה היו, ומשה עלייהו. וע' סנהדרין קטנה הוו, ואהרן עלייהו. ובגין דא אמרו מארי מתניתין, משה שושבינא דמלכא הוה, ודא תפארת, מתמן סנהדרין גדולה. אהרן שושבינא דמטרוניתא, ודא מלכות, ה"א זעירא קרינן ליה, כגון (בראשית כט) אעבדך שבע שנים ברחל בתך הקטנה. ועל שמה אתקרי סנהדרין קטנה.

ובמתמן הוו ידעין סנהדרין שבעין לשון, דאינון שבעים פנים לתורה, דאית שבעים לשון מסטרא

שבעים לשון, שהן שבעים פנים לתורה, שיש שבעים לשון

דמלכות הרשעה וכו', כלא בפרודא. הך הוא דכתיב, (בראשית י) מאלה נפרדו איי הגוים בארצותם ללשונותם בלהו שבעיני לשון בפרודא דא מן דא.

אבל באורייתא, ע' פנים לתורה בלשון חד. ודא יסוד. ו' הלכה הך, חכמה זעירא מלכות, דבה שבעיני לשון, כחושפן סוד, מן יסוד. ויסוד איהו לשון הקדש, סוד המרפכה, בשבעין קתדראין, עלוייהו אתמר כל העונה אמן יהא שמיה רבא מברך בכל כחו, קורעין לו גזר דינו של שבועים שנה. לשון חד, איהו שבועים לשון, על מדה זעירא דחכמה זעירא, דאיהי י' על מדה זעירא. על חכמה זעירא דאיהי י', על מדה זעירא דחכמה ב', תרין שפון, דבהון דעת ותבונה, בהון אשתלימו שבעיני ותריין. (ע"כ רעיא מהימנא).

רבי חייא ורבי יוסי הוו אזלי באורחא, עד דהוו אזלי. אמר רבי יוסי לרבי חייא, נשתדל במלי דאורייתא, במלי דעתיק יומין. פתח רבי חייא ואמר, (תהלים לב) חטאתי אודיעך וגו', מפאן אוליפנא, דכל בר נש דמכסי חטאוי ולא מפרש לון קמי מלפא קדישא, ויתבע עלוייהו רחמי, לא יתבין ליה למפתח פתחא דתשובה, בגין דאיהו אכסיה (נ"א מכסי) מגיה. ואי איהו פריש לון קמי קדשא ברין הוא, קדשא ברין הוא חייס עליה ויתגברון רחמי על דינא.

וכר שפן אי איהו בכי, דהא כל פתחין סתימין איהו פתח, ואתקבל צלותיה, ועל דא, פרישו דחטאוי, יקרא הוא דמלפא, לאגברא רחמי על דינא. ועל דא כתיב (תהלים א) זובח תודה יכבדנני. מהו יכבדנני. תרין כבודין אינון, חד לעילא, וחד לתתא, חד בעלמא דין, וחד בעלמא דאתי.

יכבדנני? שני כבודים הם, אחד למעלה ואחד למטה. אחד בעולם הזה ואחד בעולם הבא.

הכל בפרוד. זהו שכתוב מאלה נפרדו איי הגוים בארצותם ללשונותם. כל שבועים הלשון בפרוד זה מדה.

אבל בתורה, שבועים פנים לתורה בלשון אחת. וזה יסוד. ו' הלכה אחת, חכמה קטנה - מלכות, שבה שבועים לשון כחשבון סוד, מן יסוד. ויסוד הוא לשון הקדש, סוד המרפכה, בשבעים קתדראות, עליהם נאמר, כל העונה אמן יהא שמיה רבא מברך בכל כחו, קורעין לו גזר דינו של שבועים שנה. לשון אחד, היא שבועים לשון על מדה קטנה של חכמה קטנה, שהיא י' על מדה קטנה. על חכמה קטנה שהיא י', על מדה קטנה של חכמה ב', שתי שפתיים שבהן דעת ותבונה, בהן נשלמו שבועים ושפתיים. (ע"כ רעיא מהימנא).

רבי חייא ורבי יוסי היו הולכים בדרך. עד שהיו הולכים, אמר רבי יוסי לרבי חייא, נשתדל בדרך תורה, בדרך עתיק יומים. פתח רבי חייא ואמר, (תהלים לב) חטאתי אודיעך וגו', מפאן למדנו, שכל אדם שמכסה את חטאיו ואינו מפרש אותם לפני הקדוש ברוך הוא ויבקש עליהם רחמים, לא נותנים לו לפתח פתח של תשובה, משום שהיא מתבייש (מכסה) ממנו. ואם הוא מפרש אותם לפני הקדוש ברוך הוא, הקדוש ברוך הוא חס עליו, ויתגברו הרחמים על הדין. וכל שפן אם הוא בוכה, שהרי כל הפתחים הסתומים הוא פותח, ותפלתו מתקבלת. ועל זה פרישת חטאיו, כבוד הוא למלך להגביר רחמים על דין. ועל זה כתוב, זבח תודה יכבדנני. מה זה אחד בעולם הזה ואחד בעולם הבא.

הפסוק הזה קשה בכל, ברב דברים, שהרי באודה עלי פשעי מספיק, מה זה חטאתי אודיעך ועוני לא כסיתי, ואחר כך אודה עלי פשעי לה? ועוד, שהרי אודה עלי פשעי לה, לך היה צריך להיות!

אָמַר דוד, אַתְּ כָּל דְּבָרַי הוּא אָמַר בְּרוּחַ הַקֹּדֶשׁ, וְאָמַר אַתְּ זֶה לְמַלְכוּת הַשָּׁמַיִם, מִשּׁוּם שֶׁהוּא שׁוֹלֵחַ מִהַתְחַתּוּנִים אֶל הַעֲלִיּוֹנִים, וּמַעֲלִיּוֹנִים אֶל הַתְּחַתּוּנִים, וְיָמִי שְׂרוּצָה אֶת הַמֶּלֶךְ, הוּא מוֹדִיעַ לָהּ בְּרֵאשׁוֹנָה. וְעַל כֵּן חֲטָאתִי אֹדִיעֶךָ, (למלכות השמים אמר) וְעוֹנִי לֹא כִסִּיתִי, מִצְדִּיקוֹ שֶׁל עוֹלָם. אֲמַרְתִּי אֹדְהָ עָלַי פֶּשְׁעֵי לִי - זֶהוּ הַמֶּלֶךְ הַקָּדוֹשׁ שֶׁכָּל הַשְּׁלוֹם שֶׁלּוֹ, וְהַשְּׁלוֹם שֶׁצְּרִיף אָדָם לְהַכְנִיס לְפָנָיו - בַּהוֹדָאָה, שֶׁהִרִי כִּף נִקְרָבִים שְׁלָמִים בַּהוֹדָאָה, שֶׁכְּתוּב עַל זִבְחַ תּוֹדַת שְׁלָמֵינוּ. וְאַתָּה נִשְׂאת עוֹן חֲטָאתִי סִלָּה. זֶה לְמַעֲלָה לְמַעֲלָה, הַמְּקוֹם שֶׁהַעֲתִיק הַקָּדוֹשׁ שְׂרוּי מִשּׁוּם כִּף הַפְּסוּק הַזֶּה אוֹחֵז בְּכָל.

כְּמוֹ זֶה מִי שֶׁמְבַקֵּשׁ בְּקִשְׁתּוֹ לְמֶלֶךְ, צְרִיף לִיחַד אֶת הַשֵּׁם הַקָּדוֹשׁ בְּרִצּוֹנוֹ, מִמַּטָּה לְמַעֲלָה וּמִמַּעֲלָה לְמַטָּה, וְלִקְשֹׁר הַכָּל בְּקִשְׁרֵי אֶחָד, וּבְאוֹתוֹ קִשְׁר נִמְצָאת בְּקִשְׁתּוֹ. אָמַר רַבִּי יוֹסִי, מִי הַחֲכָם לְבַקֵּשׁ בְּקִשְׁתּוֹ כְּמוֹ דוֹד הַמֶּלֶךְ, שֶׁהוּא הִיָּה שׁוֹמֵר אֶת פֶּתַח הַמֶּלֶךְ? אָמַר לוֹ רַבִּי חֲנִינְיָ, וְדַאי כִּף הוּא, וְעַל כֵּן הַתּוֹרָה לְמַדָּה אוֹתָנוּ אֶת דְּרָכֵי הַמֶּלֶךְ הַקָּדוֹשׁ כְּדֵי שְׂגַדַּע לְלַכֵּת אַחֲרָיו, כְּמוֹ שְׂנַאֲמַר (דברים יג) אַחֲרֵי ה' אֱלֹהֵיכֶם תֵּלְכוּ. תֵּלְכוּ וְגו'.

רַבִּי יוֹסִי פֶּתַח וְאָמַר, (ירמיה לא) כֹּה אָמַר ה' קוֹל בְּרָמָה נִשְׁמַע נְהִי בְּכִי וְגו'. כֹּה אָמַר ה', הִרִי פְּרִשְׁיָהּ, אָמַר ה' הִנֵּה, הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא.

הַאִי קָרָא קִשְׁיָא בְּכִלְיָא, בְּסִגְיָאוֹת מְלִין, דְּהָא בְּאוֹדָה עָלַי פֶּשְׁעֵי סָגִי. מַהוּ חֲטָאתִי אֹדִיעֶךָ וְעוֹנִי לֹא כִסִּיתִי, וְלִבְתַּר אֹדְהָ עָלַי פֶּשְׁעֵי לִי, וְעוֹד דְּהָא אֹדְהָ עָלַי פֶּשְׁעֵי לִי, לָךְ מִיבְעֵי לִיָּהּ.

אָמַר דוד, כָּל מַלּוּי בְּרוּחַ הַקֹּדֶשׁ אֲמַרְן, וְלִמְלַכּוּתָא דְשָׁמַיָא אָמַר, בְּגִין דְּאִיָּהִי שְׁלִיחָא מִתְּתַאי לְעִילָאי, וּמַעֲלִילָאי לְתַתַּאי, וּמֵאֵן דְּבְעֵי לְמַלְפָּא, לָהּ אוֹדַע בְּקַדְמִיתָא. וְעַל דָּא חֲטָאתִי אֹדִיעֶךָ, (ד"א למלכותא דשמיא קאמר) וְעוֹנִי לֹא כִסִּיתִי, מִצְדִּיקוֹ שֶׁל עוֹלָם. אֲמַרְתִּי אֹדְהָ עָלַי פֶּשְׁעֵי לִי, דָּא מְלַפָּא קְדִישָׁא, דְשְׁלַמָּא כִלְיָא דִּילִיָּהּ, וּשְׁלַמָּא דְבְעֵי בַר נֶשׁ לְאַעֲלָאָה קָמִיָּה בַּהוֹדָאָה. דְּהָא שְׁלָמִים הָכִי מִתְקַרְבִּין בַּהוֹדָאָה, דְּכַתִּיב (ויקרא ז) עַל זִבְחַ תּוֹדַת שְׁלָמֵינוּ. (תהלים לב) וְאַתָּה נִשְׂאתָ עוֹן חֲטָאתִי סִלָּה. דָּא לְעִילָא לְעִילָא, אֲתַר דְּעַתִּיקָא קְדִישָׁא שְׂרִיא. בְּגִין כִּף, הַאִי קָרָא אֶחָד בְּכִלְיָא.

בְּגוֹנוֹנָא דָּא, מֵאֵן דִּיתְבַּע בְּעוֹתִיָּה לְמַלְפָּא, בְּעֵי לִיחַדָּא שְׁמָא קְדִישָׁא בְּרַעוּתִיָּה, מִתְּתַא לְעִילָא וּמַעֲלִילָא לְתַתַּא, וְלִקְשָׁרָא כִלְיָא בְּחַד קְשָׁרָא, וּבַהֲהוּא קְשׁוּרָא אֲשַׁתְּכַח בְּעוֹתִיָּה. אָמַר רַבִּי יוֹסִי, מֵאֵן הוּא חֲכִימָא, לְמַתְבַּע בְּעוֹתִיָּה כְּדוֹד מְלַפָּא, דְּהוּא הוּא נָטִיר פֶּתַחַא דְּמַלְפָּא. אָמַר לִיָּהּ רַבִּי חֲנִינְיָ וְדַאי הָכִי הוּא. וְעַל דָּא אוֹרִייתָא אוֹלִיף לָן, אַרְחִי (דף כ' ע"ב) דְּמַלְפָּא קְדִישָׁא, בְּגִין דְּנִגְדַע לְמִיָּהּ אַבְתְּרִיָּה, כְּמָה דְּאֵת אָמַר (דברים יג) אַחֲרֵי יְי' אֱלֹהֵיכֶם תֵּלְכוּ וְגו'.

רַבִּי יוֹסִי פֶּתַח וְאָמַר, (ירמיה לא) כֹּה אָמַר יְי' קוֹל בְּרָמָה נִשְׁמַע נְהִי בְּכִי וְגו'. כֹּה אָמַר יְי', הָא אוּקְמוּהָ, בְּכָל אֲתַר דְּנִבְיָאָה שְׂרִי לְמַלְלָא, בְּכָל מְקוֹם שְׂנַבִּיא מִתְחִיל לְדַבֵּר, הִיּוּ דְבָרִים נוֹדְעִים, וְכֵאֵן כֹּה

הוּו מְלוֹי אֶשְׁתַּמּוּדְעֵן, וְהָכָא הָאֵי כֹה אָמַר יי',
 קִדְשָׁא בְרִיךְ הוּא. וּמָה אָמַר, קוֹל בְּרָמָה נִשְׁמַע.
 הָבִי תְּנִינָן, דְּבַהּ הוּא יוֹמָא דְּאַתְתָּרְבִּי מִקִּדְשָׁא
 לְתַתָּא, וְיִשְׂרָאֵל אֲזִלוּ בְּגִלוּתָא, רִיחִיין עַל
 צְאוּרֵיהוּן, וְיִדְיֵהוּן מְהֵדְקֵן לְאַחוּרָא. וּכְנִסְתָּ
 יִשְׂרָאֵל, אֶתְתָּרְכַת מִבֵּית מַלְכָּא לְמִיּהוּדָא
 בְּתַרְיֵהוּן. בְּשַׁעְתָּא דְנַחְתַת, אֲמַרְת אֵיךְ
 בְּקִדְמִיתָא וְאַבְפָּה עַל מְדוּרָאֵי, וְעַל בְּנֵי, וְעַל
 בְּעַלְי. כַּד נַחְתַת, חֲמַת אֶתְרָהָא חֲרִיב, וְכַמְהָ
 דָּמָא דְחִסְיָדֵי אֶתּוּשְׁד בְּגוּוּהָ, וְהִיכְלָא קִדְשָׁא
 וּבִיתָא אֶתּוּקְד בְּאַשָׁא.

ומה אמר? קול ברמה נשמע.
 כך שנינו, שבאותו יום שנחרב
 בית המקדש למטה וישראל
 הלכו לגלות, רחמים על צואריהם
 וידיהם מהדקות לאחור, וכנסת
 ישראל גרשה מבית המלך ללכת
 אחריהם, בשעה שירדה אמרה:
 אלף בראשונה ואבכה על מדורי,
 ועל בני, ועל בעלי. כשירדה,
 ראתה את מקומה חרב, וכמה דם
 של חסידים שפוף בתוכו,
 וההיכל הקדוש והבית נשרף
 באש.

אז הרימה קול, ורעשו עליונים
 ותחתונים, והקול הגיע למעלה
 עד למקום שהמלך שרוי בו,
 ורצה המלך להחזיר את העולם
 לתהו ובהו, עד שירדו כמה
 אוכלוסים וכמה מחנות פגודה,
 ולא קבלה תנחומים מהם. זהו
 שכתוב, קול ברמה נשמע נהי
 בכי תמרורים רחל מבכה על
 בניה מאנה להנחם על בניה,
 שלא קבלה מהם תנחומים. פי
 איננו, משום שהמלך הקדוש
 היה עולה למעלה למעלה ולא
 נמצא בתוכה. זהו שכתוב פי
 איננו, ולא כתוב פי אינם.

אמר לו רבי חייא, מה זה רחל
 מבכה על בניה? אמר לו, למדנו
 שהיא כנסת ישראל, וזו אשתו
 של יעקב ודאי, שכתוב ויאבה
 יעקב את רחל. וכתוב (בראשית כט)
 ורחל עקרה. וכתוב שם, (תהלים
 קיג) מושיבי עקרת הבית אם
 הפנים שמחה.

דבר אחר פי איננו, כמו שנאמר,
 (בראשית לט) איננו גדול בפית וגו'.
 איננו - שהרי הסתלק למעלה
 והתרחק מהכל. איננו - ביווג
 עמה. איננו - שימצא שמו
 הגדול.

כרין ארימת קלא, ואתרגישו עלאי ותתאי,
 ומטא קלא לעילא, עד אתר דמלכא שרי
 ביה. ובעא מלכא לאהדרא עלמא לתהו ובהו,
 עד דנחתו כמה אוכלוסין, וכמה משריין
 לקבלה, ולא קבלה תנחומין מנייהו. הָדָא הוּא
 דְכְתִיב קוֹל בְּרָמָה נִשְׁמַע נְהִי בְּכִי תְּמֻרֵרִים
 רַחֵל מְבַכָּה עַל בְּנֵיהָ לְהַנְחֵם עַל בְּנֵיהָ,
 דְּלֹא קִבְּלָה מְנִייהוּ תְּנַחוּמִים. פִּי אֵינְנוּ: בְּגִין
 דְּמַלְכָּא קִדְשָׁא הוּוּ סְלִיק לְעִילָא לְעִילָא, וְלֹא
 אֶשְׁתַּכַּח בְּגוּוּהָ, הָדָא הוּא דְכְתִיב פִּי אֵינְנוּ,
 וְלֹא כְתִיב פִּי אֵינָם.

אמר ליה רבי חייא, מאי רחל מבכה על בניה.
 אמר ליה אוליפנא, דהיא כנסת ישראל.
 ודא אנתו דיעקב ודאי, דכתיב (בראשית כ"ט) ויאבה
 יעקב את רחל. וכתיב, (בראשית כט) ורחל עקרה.
 וכתיב, הָתָם (תהלים קיג) מושיבי עקרת הבית אם
 הפנים שמחה.

דבר אחר פי איננו, כמה דאתמר, (בראשית לט)
 איננו גדול בפית וגו', איננו: דהא
 אסתליק לעילא ואתרחיק מפלא. איננו:

אמר רבי חייא, מאיזה מקום התחילה לגלות? אמר לו, מבית המקדש, ששם שרתה, ואחר כך
 סוכבה בכל ארץ ישראל. אחר כך פשיצאה מן הארץ, עמדה על המדבר וישבה שם שלשה

ימים, הנהיגה את אוכלוסייה ומחנותיה (וישיבותיה) ותושביה מבית המלך, וקראה עליה איכה ישבה בדרך וגו'. ככו רבי חייא ורבי יוסי.

אמר רבי יוסי, לא גלו ישראל מהארץ ולא נחרב בית המקדש עד שכל ישראל נמצאו חייבים לפני המלך, ועד שמנהיגי העולם נמצאו חייבים בראשונה. זהו שכתוב (ישעיה א) עמי מאשריך מתעים ודרך ארחתך בלעוו. שכיון שראשי העם הולכים בךשע, כל העם נמשכים אחריהם. רבי חייא אמר מכאן, ואם כל עדת ישראל ישגו - במה זה הנה? משום שנועלם דבר מעיני הקהל, שעייני העם הם ראשיהם, שכל העם נמשכים אחריהם.

הככו. עד שהיו הולכים ראו מקום אחד מדשן בעשבים ונהר מים זורם בו. ישבו. עד שהיו יושבים, פרח עוף אחד ורחש לפניהם. אמר רבי חייא, נקום מכאן, שנדאי חוצבי הרים (שודדים) נמצאים כאן. קמו והלכו. עד שהחזירו ראשיהם, ראו אותם לסטים שרצים אחריהם. התרחש להם גס ומצאו לפניהם סלע אחד וכו מערה אחת. נכנסו לשם וישבו כל אותו יום וכל הלילה. פתח רבי חייא ואמר, (ירמיה ל) ואתה אל תירא עבדי יעקב וגו', פי הנני מושיעך מרחוק. מרחוק? מקרוב היה צריך להיות! והרי בארו את הפסוק הזה, מרחוק - כמו שנאמר וישבו מארץ מרחק. אבל מרחוק, פאותו שכתוב (שם לא) מרחוק ה'

בזווגא בה. איננו: לאשתפחא שמייה רבא. אמר רבי חייא, מאן אתר שריא לאתגלאה. אמר ליה, מבי מקדשא. דתמן שריא ולבתר אסרת כל ארעא דישראל. לבתר פד נפקת מן ארעא, קמת על מדפרא ותיבת תמן תלת יומין. דברת אוכלסהא ומשירייהא (כ"א ומיתבתהא) ויתבהא מבי מלפא, וקראת עליה (איכה א) איכה ישבה בדרך וגו'. ככו רבי חייא ורבי יוסי.

אמר רבי יוסי, לא גלו ישראל מארעא, ולא אתחרב בי מקדשא, עד דישראל פלהו אשתפחו בחיובא קמי מלפא, ועד דדברי עלמא אשתפחו בחיובא בקדמיתא. הדא הוא דכתיב, (ישעיה א) עמי מאשריך מתעים ודרך אורחותיך בלעוו. דכיון דרישי עמא אזלין בחיובא, כל עמא אתמשכו אבתרייהו. רבי חייא אמר מהכא, ואם כל עדת ישראל ישגו, במאי הוי. בגין ונעלם דבר מעיני הקהל. דעיני עמא אינון רישייהו, דכל עמא אתמשכן אבתרייהו.

אזלו. עד דהוו אזלי חמו חד אתר מדשנא בעשבין, ונהר מיא דהוה נגיד ביה. יתבו. עד דהוו יתבי, פרח חד עופא ורחיש קמיהו. אמר רבי חייא, ניקום מהכא, דודאי נגרי טוריא הכא משתפחין, קמו ואזלו. עד דאהדרו רישייהו, חמו אינון לסטין דרהטין אבתרייהו, אתרחיש לון ניסא, ואשפחו קמיהו חד טינרא, וחד מערתא ביה, עאלו תמן יתבו כל ההוא יומא וכל ליליא.

פתח רבי חייא ואמר, (ירמיה ל) ואתה אל תירא עבדי יעקב וגו', פי הנני מושיעך

מרחוק. מרחוק, מקרוב מיבעי ליה. והא אוקמוה האי קרא, מרחוק, כמה דאת אמר וישבו מארץ מרחק. אבל מרחוק, כההוא דכתיב, (ירמיה לא)

נראה לי וכתוב (משלי לא) מְרַחֵק
תְּבִיא לַחֲמָה. ומי היא? עמק
הנחל, המקום שאותו נהר יוצא
וזורם. ושב יעקב, כִּינן שְׁכֵנֹתָי
אל תִּירָא עֲבָדֵי יַעֲקֹב, מהו ושב
יעקב? אלא כמו ששנינו, הַקְדוּשׁ
בְּרוּךְ הוּא עֲלֵה לְמַעְלָה לְמַעְלָה,
כְּמוֹ שְׁכֵנֹתָי (תהלים י) לְמָה ה' ^{ה'}
תַּעֲמֹד בְּרַחֹק, ומאותו מקום
רחוק - הנני מושיעך.

וְשָׁב יַעֲקֹב - לְמִקוֹמוֹ (לכסאו),
לְהִזְדוּג עִם כְּנֶסֶת יִשְׂרָאֵל. וְשָׁקֵט
- זֶה יְסוּד. וְשָׁאֲנָן - לְהַשְׁרֹת
דִּיּוּרָא בְּה. ואין מחריד - מיצחק.
כְּמוֹ שְׁנֵאמַר (בראשית כז) וַיַּחְרֵד
יִצְחָק חֲרָדָה גְדוֹלָה, וְעַל זֶה כְּתוּב
(בראשית לא) וַפְחַד יִצְחָק.
וּכְשִׁמְתַּעֲוָרָר אוֹתוֹ הַפְּחַד,
מִסְתַּלֵּק הַיְסוּד לְמִקוֹם אַחֵר. וְזֶה
שְׁכֵנֹתָי (ישעיה לג) פְּחָדוֹ בְּצִיּוֹן
חֲטָאִים. בְּצִיּוֹן דִּינָקָא. וְעַל זֶה וְאִין
מַחְרִיד. וְעַכְשָׁו הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא
הַצִּיל אוֹתָנוּ מִרַחֹק וְהַסְתִּיר
אוֹתָנוּ בְּמִקוֹם הַזֶּה בְּהַשְׁקֵט
וּבְשִׁלוּה, וְאִין מַחְרִיד מִהַכֵּל.
שְׁכַשְׁהַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא עוֹשֶׂה נֶס,
בְּכָל הוּא עוֹשֶׂה.

רְבִי יוֹסִי פְתַח, (שופטים ד) וַיֹּאמֶר
אֵלֶיָּה בָּרַק אִם תִּלְכִּי עִמִּי וְהִלְכְתִּי
וְגו', מה זה אומר? אלא אמר
בָּרַק, הוֹאִיל וְרוּחַ הַקְדוּשָׁה שׁוֹרָה
עֲלַיָּה, בְּזִכּוֹתָהּ אֲנֻצֵּל וְלֹא יִשְׂרָה
עֲלֵי יְנוּק. ומה בָּרַק סְמוּךְ עַל אִשָּׁה
לְהַנְצִיל בְּגִלְלָה - אָנוּ, שֶׁהַתּוֹרָה
עִמָּנוּ, שְׁהִיא שְׁמוֹ שֶׁל הַמֶּלֶךְ
הַקְדוּשׁ, עַל אַחַת פְּמָה וְכְמָה.

וְשָׁבוּ בְּתוֹף אוֹתָהּ הַמְּעַרָה כֹּל
אוֹתוֹ הַיּוֹם, וּכְשִׁירָד הַלְלִיָּה,
הַאִירָה הַלְכָנָה בְּמַעְרָה. עֲבָרוּ שְׁנֵי
סוֹחְרִים וְחִמּוּרֵיהֶם טְעוּנִים מִיָּן
וּמִמָּאֲכָל לְעַצְמָם, נָחוּ עַל
מְטַעְנָם, וְאוֹמְרִים זֶה לְזֶה: גְּלוּן
כְּאֵן, נָתַן אֲכָל וּמִשְׁתָּה לְחִמּוּרִים,
וְאָנוּ נִכְנָס לְמַעְרָה הַזֶּה. אָמַר לוֹ

מִרַחֹק יִי נִרְאָה לִי. וְכִתִּיב (משלי לא) מְרַחֵק
תְּבִיא לַחֲמָה. וּמֵאֵן הִיא. עֲמִיקָא דְנִחְלָא, אֲתֵר
דְּהִיּוּא נְהָר נְגִיד וְנִפְיָק. וְשָׁב יַעֲקֹב, כִּינן
דְּכִתִּיב אֵל תִּירָא עֲבָדֵי יַעֲקֹב, מהו ושב יעקב.
אֵלָּא פְמָה דְתַנְיָן, קְדָשָׁא בְּרִיךְ הוּא סְלִיק
לְעִילָא לְעִילָא, פְמָה דְכִתִּיב, (תהלים י) לְמָה יִי
תַּעֲמֹד בְּרַחֹק, וּמִהִיּוּא אֲתֵר רַחֹק הַנְּנִי
מוֹשִׁיעֶךָ.

וְשָׁב יַעֲקֹב, לְאַתְרֵיהּ (לְכוּרְסֵיא), לְאַזְדוּוּגָא
בְּכְנֶסֶת יִשְׂרָאֵל. וְשָׁקֵט: דָּא יְסוּד.
וְשָׁאֲנָן, לְמִשְׁרֵי דִיּוּרֵיהּ בְּה. וְאִין מַחְרִיד,
מִיִּצְחָק. פְּמָה דָּאֵת אָמַר, (בראשית כז) וַיַּחְרֵד יִצְחָק
חֲרָדָה גְדוֹלָה (דף כ"א ע"א) וְעַל דָּא (בראשית לא) וַפְחַד
יִצְחָק פְּתִיב. וְהִיּוּא פְחַד כַּד אֲתַעֲר, אֲסַתְלַק
יְסוּד לְאַתֵּר אַחְרָא, הָדָא הוּא דְכִתִּיב, (ישעיה לג)
פְּחָדוֹ בְּצִיּוֹן חֲטָאִים. בְּצִיּוֹן דִּינָקָא, וְעַל דָּא
וְאִין מַחְרִיד, וְהַשְׁתַּא קְדָשָׁא בְּרִיךְ הוּא שְׁזִיב
לָן מִרַחִיק, וְאַסְתִּיר לָן בְּהֵאֵי אֲתֵר, בְּהַשְׁקֵט
וּבְשִׁלוּה, וְאִין מַחְרִיד מִכְּלָא. דְּכַד קְדָשָׁא בְּרִיךְ
הוּא עֲבִיד נִיסָא בְּכָלָא עֲבִיד.

רְבִי יוֹסִי פְתַח, (שופטים ד) וַיֹּאמֶר אֵלֶיָּה בָּרַק אִם
תִּלְכִּי עִמִּי וְהִלְכְתִּי וְגו', מָאֵי קָא מִיִּירִי.
אֵלָּא אָמַר בָּרַק הוֹאִיל וְרוּחַ קְדִישָׁא שְׁרִיא
עֲלָה, בְּזִכּוֹתָהּ אֲשַׁתְּזִיב, וְלֹא לִישְׁרֵי עֲלֵי נִזְקָא.
וּמַה בָּרַק סְמוּךְ עַל אֲתַתָּא לְאַשְׁתְּזָבָא בְּגִינָה.
אָנָּן דְּאוּרִייתָא עִמָּנָא דְהִיא שְׁמִיהּ דְּמִלְכָּא
קְדִישָׁא, עַל אַחַת פְּמָה וְכְמָה.

יְתָבוּ גוֹ הִיּוּא מְעַרְתָּא כֹּל הִיּוּא יוֹמָא, כַּד
רְמַשׁ לִילֵיא, אֲתַנְהִיר סִיהֲרָא בְּמַעְרְתָּא.
עֲבָרוּ תְרֵי טַיִיעֵי, וְחִמְרֵיהוֹן טְעִינִין מִחִמְרָא
וּמִיכְלָא לְגַרְמֵייהוּ שְׁאֲרֵי עַל מְטוּלָא. אָמְרֵי
הֵאֵי לְהֵאֵי, נְבִית הָכָא, נִיְהֵב מִיכְלָא וּמִשְׁתִּיֵּיא
לְחִמְרֵי, וְאָנָּן נַעוּל לְמַעְרְתָּא דָּא. אָמַר לִיה

לאחר קריאת הזוהר (יאמר תפלה זו בכנינת הלב)

יהי רצון מלפניך ה' אלקי ואלקי אבתי שיתקיים בנו עתה מקרא שפתוב "ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתך לנטע שמים וליסד ארץ", להעלות לרומם ולתקן הריסות וחרבות השכינה הקדושה לקשוט ופזר פירא עלאה ולארמון שעל מכונו ישב להחזיר עטרה ליושנה וקיים בנו מהרה מקרא שפתוב "ויהי אור הלבנה פאור החמה ואור החמה יהיה שבעתים פאור שבעת הימים". וזכות הרשב"י הקדוש ובנו רבי אלעזר, וזותם בן עזיהו, יעמוד לנו לתקן העולם מיום שנברא עד סופו פראונו וברצון יראוי. ובזכות היותנו עסוקים בהקמה הזאת, על ידה תתקרב הגאולה, וישועתה מהרה תצמיח, לעלוי שכינת עוגנו במהרה במינו. ויקיים בנו מקרא שפתוב "ויאמר אלקים יהי אור", ויארר עלינו אור ה', ביום ההוא יהיה ה' אחד ושמו אחד, אמן נצח סלה ועד. (ספח התפלה מתוך לשונו הקדוש של רבי חיים ויטאל זיע"א)

מודה אני לפניך השם אלוקי ואלקי אבותי שזכיתני ללמוד ולהגות בספר הקדוש הזה ויהרהר עליו, וזכות התנאים הקדושים שלמדנו תורתם יעמוד לנו ולזרענו ונזכה להבטחת הנביא (ישעיה נט, כ-כא) ובא לציון גואל ולשבי פשע ביעקב נאם ה'. ואני זאת בריתי אותם אמר יהוה רוחי אשר עליה ודברי אשר שמתים פסיה לא ימושו מפיה ומפי זרעה ומפי זרע זרעה אמר ה' מעתה ועד עולם. ויתקיים בנו הנבואה (ישעיה נא, טז) ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתך לנטע שמים וליסד ארץ ולאמר לציון עמי אתה. וברפת משה רבינו מהימנא תתגלה במהרה ה' בך נחננו ואין עמו אל נכר, יראו עינינו וישמח לבנו ותגל נפשנו בישועתך באמת באמר לציון מלך אלוקיך, ברוך ה' לעולם אמן ואמן. (סיד ה')

אלהינו ואלהי אבותינו מלך רחמן רחם עלינו טוב ומטיב הדרש לנו. שובה אלינו [עלינו] בהמון רחמיה בגלל אבות שעשו רצונה. בנה ביתך ככתחלה וכונן מקדשה על מכונו. והראנו בבנינו ושמחנו בתקונו. והשב שכינתך לתוכו, והשב פהנים לעבודתם ולויים לדוכנם לשירים ולזמרים. והשב ישראל לנויהם. ומלאה הארץ דעה את ה' ליראה ולאבהב את שמה הגדול הגבור והנורא אמן בן יהי רצון. (סי"ת)

הקדיש לעלוי הנשמה: הקדיש הוא שבח גדול לבורא עולם על פן יש בזה עלוי נשמה גדול לנפטר במקדש בזה שגורם לצבור לענות אמן, שהוא עלוי נשמה גדול עד מאד ונחת רוח לנשמה. מלבד מה שצמציל את הנפטר מדינה של גיהנם. מעלה אותו בדרגות נוספות בגן עדן (עיינו בפר החיים שכתב לומר בכל ליל שבת קדיש אחר מאה שנה שעולה מעלה מעלה, ועי"ע פלא יוציא).

מעלת לימוד הזוהר לעלוי הנשמה: פתבו המקבלים: לימוד הקבלה והזוהר (תורת הרשב"י) יש בו תועלת לנשמה יותר משאר למידים. כי לכן נקרא זוהר שהוא מזהיר הנשמה... וביום שבת קודש ששעה אחת לימוד הזוה"ק שונה אלה שנה, ובשמחה מליון שנה עליו להשתדל יותר בלימוד הזוה"ק כי הוא מבחינת היום, קדוש הוא לאלהינו... ומה גדלה מעלת לימוד הזוהר הקדוש בגבהי מרומים ובמקדש ביום הקדוש יום השבת שאין ערה להשגתו, ובנדאי למודו בעד עלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, אין קץ למעלתו ואין קץ לעלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, ומעטרים לנשמה בעטרה ולבוש מיוחד בזכות למודו. וכן לתמי ותמותו ע"ה (עיינו מב השר) והנה יאמרו אתו, כפול ומכפל שבעתים, בבחינת מכבדו במותו וכו', (עיינו פלא יוציא ערה כבוד אב ואם).

קדיש על ישראל נסח ספרדי (ע"מ)

יִתְגַּדֵּל וַיִּתְקַדֵּשׁ שְׁמֵהּ רַבָּא. (אמ) בְּעֶלְמָא דִּי בְּרָא כְרַעוּתָהּ וַיְמַלִּיד מַלְכוּתָהּ
וַיַּצְמַח פְּרָקְנָהּ וַיִּקְרַב מְשִׁיחָהּ. (אמ) בְּחַיִּיכוּן וּבְיוֹמֵיכוּן וּבְחַיִּי דְכָל בֵּית
יִשְׂרָאֵל בְּעֶגְלָא וּבְזִמְן קָרִיב וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁמֵהּ רַבָּא מְבָרַךְ לְעָלְמָא
וּלְעָלְמֵי עָלְמֵינָא יִתְבָּרַךְ וַיִּשְׁתַּבַּח וַיִּתְפָּאֵר וַיִּתְרוֹמֵם וַיִּתְנַשֵּׂא וַיִּתְהַדָּר וַיִּתְעַלֶּה
וַיִּתְהַלֵּל שְׁמֵהּ דְקוּדְשָׁא בְּרִידָהּ הוּא. (אמ) לְעֵלְמָא מִן כָּל בְּרַכְתָּא שִׁירְתָּא
תְּשַׁבְּחָתָא וְנַחְמָתָא דְאִמְרִין בְּעֶלְמָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עַל יִשְׂרָאֵל וְעַל רַבְּנָן
וְעַל תַּלְמִידֵיהוֹן וְעַל כָּל תַּלְמִידֵי תַלְמִידֵיהוֹן דְעֶסְקִין בְּאוּרִיתָא קְדֻשָּׁתָא. דִּי
בְּאַתְרָא הַדִּין וְדִי כְּכָל אַתְרָא וְאַתְרָא, יְהֵא לְנָא וְלַהוֹן וּלְכוּן הֵנָּה וְחֶסְדָּא וְרַחֲמֵי
מִן קֳדָם מְאָרֵי שְׁמַיָּא וְאַרְעָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁלָמָא רַבָּא מִן שְׁמַיָּא,
חַיִּים וְשֹׁבְעֵי וַיִּשְׁוּעָה וְנַחְמָה וְשִׁיזְבָּא וְרַפּוּאָה וְגִאֲלָה וְסִלְיַחָה וְכַפְרָה, וְרוּחַ
וְהַצְלָה לְנוּ וּלְכָל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עוֹשֵׂה שְׁלוֹם בְּמִרוֹמָיו הוּא
בְּרַחֲמָיו יַעֲשֵׂה שְׁלוֹם עֲלֵינוּ וְעַל כָּל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ)

הַשְּׂכֵבָה לְאִישׁ: אֲשֶׁרֵי אִישׁ יֵרָא אֶת יְהוָה בְּמִצּוֹתָיו חֲפִץ מְאֹד: הַמְרַחֵם עַל
כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וַיְחַמּוֹל וַיִּרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה שֶׁל (פב"פ). רוּחַ
יְהוָה תְּנִיחָנּוּ בְּגַן עֵדֶן: דְאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת אֱלֹהֵא מְאָרִיָּה שְׁמַיָּא
וְאַרְעָא. מְלַךְ מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִרְחַם עָלָיו. וַיְחוּם וַיְחַמּוֹל עָלָיו. מְלַךְ
מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִסְתִּירָהוּ בְּצַל כְּנָפָיו וּבִסְתֵר אֶהְלוּ לַחַזוּת בְּנוֹעַם
יְהוָה וּלְבַקֵּר בְּהִיבְלוּ. וְלִקְצַן הַיָּמִין יַעֲמִידָהוּ. וּמִנְחַל עֲדָנָיו יִשְׁקָהוּ. וַיִּצְרֹר
בְּצִרּוֹר הַחַיִּים נִשְׁמָתוֹ. וַיִּשִׁים כְּבוֹד מְנוּחָתוֹ. יְהוָה הוּא נִחְלָתוֹ. וַיִּלְוֶה אֱלֹו
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבוֹ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוּ עַל מִשְׁכְּבוֹתָם.
הַלֵּךְ נִכְחוּ. הוּא וְכָל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבִים עַמּוּ בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְּלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנִאֲמַר אָמֵן:

הַשְּׂכֵבָה לְאִשָּׁה: אֵשֶׁת חַיִל מִי וּמְצָא, וְרַחֵם מִפְּנֵינִים מְכָרָה: שֶׁקֶר הַחֵן וְהַכֵּל
הַיָּפִי, אִשָּׁה יִרְאֵת יְהוָה הִיא תִתְהַלֵּל: תְּנוּ לָהּ מִפְּרֵי יָדֶיהָ, וַיְהַלְלוּהָ בְּשַׁעֲרֵים
מְעֻשִׂיָּהּ: הַמְרַחֵם עַל כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וַיְחַמּוֹל וַיִּרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה
שֶׁל (פב"פ). רוּחַ יְהוָה תְּנִיחָנּוּ בְּגַן עֵדֶן: דְאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת
אֱלֹהֵא מְרִיָּה שְׁמַיָּא וְאַרְעָא. הַמְלַךְ בְּרַחֲמָיו יְחוּם וַיְחַמּוֹל עָלֶיהָ. וַיִּלְוֶה אֱלִיָּהּ
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבָהּ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוּ עַל מִשְׁכְּבוֹתָם.
הַלֵּךְ נִכְחוּ. הִיא וְכָל בְּנוֹת יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבוֹת עִמָּה בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְּלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנִאֲמַר אָמֵן:

יתגדל ויתקדש שמה רבא. בעלמא די ברא כרעותה וימליך מלכותה. ויצמח פורקנה ויקרב משיחה. בחייכון וביומיכון ובחיי דכל בית ישראל. בעגלא ובזמן קריב ואמרו אמן: יהא שמה רבא מברך לעלם ולעלמי עלמאי: יתברך וישתבח ויתפאר ויתרומם ויתנשא ויתהדר ויתעלה ויתהלל. שמה דקודשא. בריך הוא לעלא (בעשי"ת ולעלא מכל) מן כל ברכתא ושירתא, תשבחתא ונחמתא, דאמירן בעלמא. ואמרו אמן:

על ישראל ועל רבנן ועל תלמידיהון ועל כל תלמידי תלמידיהון ועל כל מאן דעסקין באורייתא די באתרא הדין ודי בכל אתר ואתר יהא להון ולכון שלמא רבא הנא וחסדא ורחמי וחי אריכי ומזוני רויחי ופורקנא מן קדם אבוהון די בשמיא וארעא ואמרו אמן: יהא שלמא רבא מן שמיא וחיים טובים עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן: עושה שלום במרומיו הוא ברחמי ועושה שלום עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן:

תפלה על הנפטר לאחר הלמוד

לאיש: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגי בן פלוגי) וגמול נא עמו בחסדך הגדול לפתח לו שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתו באהבה ובחבה. ושלח לו מלאכיד הקדושים והטהורים להוליכו ולהושיבו תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכנתך, ולהשביעו מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותו מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לו על כל פשעיו. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לו זכיותיו וצדקותיו אשר עשה. ותשפיע לו מנשמתו לרשן עצמותיו בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. וישכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל יראה פני גיהנם. ונשמתו תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותו בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

לאשה: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגית בת פלוגית) וגמול נא עמה בחסדך הגדול לפתח לה שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתה באהבה ובחבה. ושלח לה מלאכיד הקדושים והטהורים להוליכה ולהושיבה תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכנתך, ולהשביעיה מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותה מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לה על כל פשעיה. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לה זכיותיה וצדקותיה אשר עשתה. ותשפיע לה מנשמתה לרשן עצמותיה בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. ותשכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל תראה פני גיהנם. ונשמתה תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותה בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

בזכות שמעון הצדיק ניגאל ברחמים

מפעל הזוהר העולמי

ערכת המגן הטובה ביותר, וביטול איום הטילים מעל עם ישראל

ביום ה' כ' חשון

יום הילולת הצה"ק המקובל רבי

מרדכי שרעבי זי"ע

אצל הציון של שמעון הצדיק זי"ע בשעה 8:30 בבוקר

**נתחיל ונגמור את כל הזוהר הקדוש
בשעה אחת**

כמו שרבנו מרדכי שרעבי זי"ע התבטא פעם באזני מקורביו
ואמר: "שעה אחת של למוד זהר וקבלה ביום חול, היא כמו
שנה של למוד פשט ביום חול".

בואו ונקיים את התקנה של הצה"ק המקובל רבי יצחק אלפיה
זי"ע לגמור הפרד"ס לכה"פ פעם אחת בחיים

ושהקב"ה יזרו את גאולתנו בחסד וברחמים, וְהַבְטַחְתָּ הַרְשִׁיבִי (נשא קכד):
"דְּבָרָא יִבְקֹוּן מִן גְּלוּתָא וּבְרַחְמִי".

בסיום הזוהר יחלקו חינם ספרים "ערכה של שעה", "גדולי ישראל והזוהר",
ועוד

מפעל הזוהר העולמי סניף י-ם

לפרטים ולהצטרפות : 0507-858393 – פקס: 02-9951300